

بسم الله الرحمن الرحيم

تنها در قطب

نویسنده: ریچارد ای. بیرد

(با استفاده از سایت www.ast.leeds.ac.uk)

مترجم: لویک اواکم

ناشر: شرکت توسعه کتابخانه های ایران

۱۳۸۹

سرشناسه	: برید، ریچارد اولین، ۱۸۸۸-۱۹۵۷ م. Byrd Richard Evelyn
عنوان و نام پدیدآور	: تنها در قطب/نویسنده ریچارد ای. بیرد : مترجم لوئیک اوآکم.
مشخصات نشر	: تهران: شرکت توسعه کتابخانه‌های ایران، ۱۳۸۶.
مشخصات ظاهری	: ۲۰۸ ص..
شابک	: 978-964-5760-66-1
وضعیت فهرست نویسی	: فیبا
یادداشت	: عنوان اصلی: Alone, 1996.
موضوع	: برید، ریچارد اولین، ۱۸۸۸-۱۹۵۷ م. Byrd Richard Evelyn
موضوع	: قطب جنوب--اکتشاف.
شناسه افزوده	: اوآکم، لوئیک، ۱۳۶۳- مترجم.
شناسه افزوده	: شرکت توسعه کتابخانه‌های ایران.
رده بندی کنگره	: ۱۳۸۶ ۲۱۳ ب/۵۸۵ G
رده بندی دیویی	: ۹۱۹/۸۹۰۲
شماره کتابشناسی ملی	: ۱۰۶۹۳۹۵

به نام خدا	
نام کتاب	: تنها در قطب
ناشر	: شرکت توسعه کتابخانه‌های ایران
نویسنده	: ریچارد. ای. بیرد
مترجم	: لوئیک اوآکم
چاپ اول	: بهار ۱۳۸۹
چاپ	: چاپخانه ایمان
تیراژ	: ۱۵۰۰ جلد
آدرس	: تهران، خیابان شریعتی، خیابان خواجه عبدالله
	: انصاری، ابوذر جنوبی، کوچه نهم، پلاک ۳، طبقه اول
تلفن	: ۲۲۸۶۶۲۶۷ - ۲۲۸۶۵۸۳۲ - ۷۷۶۳۷۷۸۳، فاکس: ۲۲۸۶۶۲۶۷
شابک	: ۹۷۸-۹۶۴-۵۷۶۰-۶۶-۱
	: ISBN:978-964-5760-66-1

سخنی کوتاه با خوانندگان عزیز

در ساعت ۸:۴۰ صبح پنجم بهمن ماه سال ۱۳۶۲، مصادف با بیست و پنجم ژانویه ۱۹۸۴ در شرق تهران متولد شدم. هم اکنون نیز در رشته‌ی مدیریت بازرگانی مشغول تحصیل هستم.

در دوران نوجوانی با مطالعه‌ی آثار اکثر نویسندگان بزرگ و به خصوص «ارنست همینگوی»، با این نویسنده‌ی بزرگ آشنا شدم و با ورود به سن بیست سالگی، تصمیم گرفتم زندگی‌نامه‌ی او را به رشته‌ی تحریر درآورم و این گونه بود که در زمستان ۱۳۸۳ نخستین کتابم با نام «ارنست همینگوی» توسط انتشارات «شرکت توسعه‌ی کتابخانه‌های ایران» به چاپ رسید و با استقبال خوانندگان روبرو گشت. همین امر زمینه‌ی همکاری مرا با این انتشارات گسترش داد. سال بعد کتاب «ماژلان»، که آنرا از منابع مختلف ترجمه کرده بودم، به چاپ رسید. سپس کتاب «مردی بر فراز اقیانوس» چاپ شد. سال ۱۳۸۶ نوبت چاپ کتاب «ژول ورن» بود. البته در این اثنا کتاب دیگری نیز ترجمه کردم که مورد بی‌مهری وزارت ارشاد قرار گرفت. کتاب‌های دیگری نیز در دست چاپ دارم که یکی از آن‌ها کتاب جامعی در مورد پرندگان با عنوان «دائرة المعارف پرندگان» می‌باشد که قرار است توسط انتشارات جاجرمی به چاپ برسد.

علاقه‌ی من به زندگی‌نامه‌های مهیج، سبب ترجمه کتاب «تنها در قطب» شد. این کتاب با نام اصلی «تنها» (Alone) در سال ۱۹۳۸ توسط ریچارد بیرد نوشته شد و حاوی خاطرات او از چند ماه زندگی انفرادی وی در قطب جنوب می‌باشد. مثل همیشه از خوانندگان عزیز خواهشمندم نظرات خود را به ایمیل من ارسال نمایند تا چنانچه کاستی وجود دارد، برطرف گردد.

لویک اوآکم - تیر ماه ۱۳۸۶

Levik_avakem@techemail.com

دریاسالار ریچارد بیرد

مقدمه مترجم

داستان زندگی «ریچارد بیرد»، نشان‌دهنده نهایت صبر و استقامت بشر است. دریاسالار ریچارد بیرد، یکی از بزرگترین قطب‌شناسان آمریکایی بود. وی به عنوان رئیس و مسئول در قالب چندین هیئت اکتشافی سفرهای مختلفی به قطب شمال و جنوب انجام داد و در طی یکی از همین سفرهایش، پنج ماه از زمستان قطبی را به «تنها»یی در یکی از ایستگاه‌های هواسنجی گذراند. در آن زمان بخاری کوچکش نیز خراب شد و دود منو اکسید کربن باعث مسمومیتش گشت. او بسیار صبورانه با مسائل و مشکلاتش کنار آمد و توانست خود را از آن محاصره نجات دهد. بعد از آن دست به انتشار کتابی به نام «تنها» زد و خاطرات آن روزها را بازگو نمود.

«ریچارد اولاین بیرد» (Richard Evelyn Byrd) در بیست و پنجم اکتبر

۱۸۸۸ در یکی از خانواده‌های معروف ویرجینیایی در شهر وینچستر ویرجینیا

در آمریکا به دنیا آمد. پدرش «ریچارد بیرد» و مادرش «الانور بولینگ فلود» نام داشتند. یکی از برادرهایش به نام «هری فلود بیرد»، بعدها فرماندار ویرجینیا و سناتور ایالات متحده آمریکا شد.

ریچارد از همان نوجوانی به قطب و سفر به آن مناطق علاقه‌مند بود. در همین سنین در زمستان لباس آستین کوتاه می‌پوشید تا به سرما عادت نماید. وقتی بیست ساله شد، وارد آکادمی نیروی دریایی آمریکا گشت و در سال ۱۹۱۲ فارغ التحصیل شد. اشتیاق و علاقه‌ی فراوان وی به هواپیما در طول جنگ جهانی اول شکل گرفت و او در همان زمان به یادگیری پرواز همت گماشت. به دنبال آن، بیرد، یکی از آموزش دهندگان پرواز در نیروی هوایی شد. بعد از آن بود که تصمیم گرفت تا بر فراز قطب شمال به پرواز در آید. نخستین پرواز بیرد در سال ۱۹۱۴ انجام گرفت.

در روز نهم می ۱۹۲۶، ریچارد بیرد و خلبان فلویید بنت، تلاشی را برای پرواز بر فراز قطب شمال آغاز کردند. آن‌ها ادعا کردند که به قطب شمال خواهند رسید و این رویا را به واقعیت تبدیل نمودند. این عمل تحسین همگان را به دنبال داشت و بیرد بدین خاطر مدال شجاعت ایالات متحده را دریافت کرد. همین امر راه را برای کاوش در قطب جنوب در برابر وی گشود.

در سال ۱۹۲۷، بیرد تلاش برای ربودن جایزه ۲۵/۰۰۰ دلاری «اورتیک» را آغاز کرد. «اورتیک» که از هتل داران ثروتمند بود، این جایزه را برای نخستین کسی که بتواند در پروازی بدون توقف، از فراز اقیانوس اطلس بگذرد و از نیویورک به پاریس برسد، تعیین نمود. بار دیگر در این آزمایش سخت، بیرد، «فلویید بنت» را به عنوان دستیار خود انتخاب کرد. سپس با پشتیبانی «برنت بالشن»، «برنت آکوستا» و «جورج نویل» آماده‌ی این پرواز شد. به هنگام آزمایش، در موقع بلند شدن، هواپیمای سه موتوره فوکر که نام آن‌را «آمریکا»

تنها در قطب/ ۹

نهاده بودند، دچار سانحه شد و بنت آسیب دید. به هنگام تعمیر هواپیما، «چارلز لیندبرگ»^(۱) توانست از فراز اقیانوس بگذرد و جایزه را نصیب خود سازد. با این وجود بیرد به تلاش خود ادامه داد و این بار با کمک «بالشن» و در روز ۲۹ ژوئن ۱۹۲۷ از فراز اقیانوس اطلس گذشت و پس از رسیدن به پاریس در اول جولای ۱۹۲۷ به آمریکا بازگشت.

ریچارد بیرد در سال ۱۹۲۸ بر آن شد تا به همراه گروه اکتشافی، سفری به قطب جنوب داشته باشد. نخستین سفر اکتشافی آمریکایی‌ها به قطب جنوب در سال ۱۸۴۰ و توسط گروهی به فرماندهی «چارلز ویکس» انجام گرفته بود که سرانجامی در پی نداشته بود.

اما قطب جنوب کجاست؟ قطب جنوب (south pole) در جنوبی‌ترین نقطه‌ی کره‌ی زمین قرار دارد و درست در مقابل قطب شمال قرار گرفته است. نخستین انسان‌هایی که به قطب جنوب رسیدند، گروه «روآلد آموندسن» نروژی بود که در روز چهاردهم دسامبر ۱۹۱۴ به این مهم دست یافت. آب و هوا در قطب جنوب شرایط خاصی دارد. آنجا خورشید یا اصلاً در آسمان دیده نمی‌شود و در تابستان هم اگرچه بالاتر از خط افق قرار می‌گیرد، اما چندان پرنور نیست. بخش عمده‌ای از نور خورشید در این منطقه توسط سفیدی برف بازتاب می‌گردد. این کمبود گرما نشان می‌دهد که قطب جنوب سردترین نقطه‌ی کره‌ی زمین می‌باشد. دمای هوای این قطب، از قطب شمال کمتر است. در تابستان متوسط دمای این قطب ۲۵- درجه‌ی سانتیگراد زیر صفر می‌باشد. متوسط دمای هوای زمستان نیز ۶۵- درجه است. سردترین دمای کره‌ی زمین نیز در قطب جنوب و در منطقه‌ی وستوک به میزان ۸۹/۶- درجه‌ی سانتیگراد به ثبت رسیده است.

(۱) داستان هیجان انگیز پرواز لیندبرگ را می‌توانید در کتاب «مردی بر فراز اقیانوس» که توسط انتشارات «شرکت توسعه کتابخانه‌های ایران» چاپ شده است مطالعه فرمائید.

قطب جنوب منطقه‌ای است که شرایط بیابانی دارد و نزولات برف در آن کمتر اتفاق می‌افتد و اغلب بادهای شدید توده‌های برف را جابجا می‌کنند. در زیر می‌توانید متوسط دمای ماهانه‌ی قطب جنوب را مشاهده کنید.

ماه	Jan	Feb	Mar	Apr	May	Jun	Jul	Aug	Sep	Oct	Nov	Dec	سال
متوسط حد اکثر °C	-۲۵	-۲۷	-۵۰	-۵۲	-۵۳	-۵۵	-۵۵	-۵۵	-۵۵	-۴۷	-۳۶	-۲۶	-۴۵
متوسط حد اقل °C	-۲۸	-۴۲	-۵۶	-۶۰	-۶۱	-۶۱	-۶۳	-۶۲	-۶۲	-۵۳	-۳۹	-۲۸	-۵۱

نخستین سفر اکتشافی ریچارد بیرد به قطب جنوب با نخستین ماشین‌های سوختی صورت گرفت. در این سفر برای نخستین بار از هواپیما، دوربین هوایی، ماشین‌های برفی و امکانات ارتباطی وسیعی استفاده شد. البته استفاده از هواپیما در سفر به قطب جنوب فقط ده هفته قبل از سفر هیئت بیرد و توسط «سر هیوبرت ویلکینز» صورت پذیرفته بود. نخستین پروازهای بیرد در روز پانزدهم ژانویه ۱۹۲۹ و توسط سه هواپیما (هواپیمای مونوپلاین فورد، فوکر یونیورسال و هواپیمای مونوپلاین فیرچیلد) انجام پذیرفت. «سر داگلاس میسون» و «سر ویلکینز» قبلاً در طول سفرهای خود به قطب جنوب، از ارتباط رادیویی استفاده کرده بودند؛ اما سفر بیرد در بردارنده‌ی تجهیزات پیشرفته‌ی ارتباطی بود. دستگاه‌های بی‌سیم، او را قادر می‌ساخت که همزمان بین هواپیماها ارتباط برقرار نماید. خود وی درباره آن چنین گفته است: «این هیئت اکتشافی بیشتر از دیگر هیئت‌ها مورد توجه قرار گرفته است، چراکه برای برنامه ما پیشرفته‌ترین سیستم ارتباطی به کار گرفته شده است که معمولاً خوب عمل می‌کند.» تهی‌ی این تجهیزات با همکاری «نیویورک تایمز» و چندین شرکت دیگر صورت گرفته بود.

تنها در قطب/ ۱۱

پنج مهندس مخابرات و ارتباطات نیز تیم را همراهی می‌کردند. با وجود هزینه‌های گزاف، در مجموع ۲۴ فرستنده و ۳۱ گیرنده به همراه دو کشتی برای هیئت اعزامی در نظر گرفته شد. علاوه بر آن دو کشتی که یکی از آن‌ها «لیتل آمریکا» نام داشت و تجهیزات اصلی در آن گنجانده شده بود، سه هواپیما، سه تیم به همراه سورتمه و سگ و ماشین‌های سوختی نیز هیئت را همراهی می‌نمودند. ویلکینز کار عکاسی گروه را نیز بر عهده داشت. کاپیتان «اشلی مک‌کینلی» نیز کار نقشه برداری را عهده دار بود. این کار توسط یک دوربین نقشه برداری فیرچیلد K-3 صورت می‌گرفت که بهترین ابزار آن زمان برای آن کار بود. «سر ارنست شاگلتن»، «رابرت اسکات» و «داگلاس میسون» نیز برای استفاده از اتومبیل‌های مخصوص حرکت بر روی برف، تلاش مضاعفی نمودند.

بنا به توصیه «رولد آماندسن»، بیرد در نروژ کشتی خریداری کرد و با آن به نیویورک رفت. این کشتی نروژی که «سمسون» نام داشت و در سال ۱۸۸۲ ساخته شده بود، با وضع اسفباری در نیویورک توقف نمود. بیرد چند ماهی را صرف تعمیر آن نمود و دیگ بخار جدیدی برایش گذاشت. در این چند ماه قطعه به قطعه کشتی مورد تعمیر و نوسازی قرار گرفت.

«سمسون» به معنای واقعی کلمه، کشتی یخ‌ها بود. کاج و صنوبری که در ساخت بدنه آن به کار گرفته شده بود از جنس اعلاء بود و الوارهایی از جنس صنوبر در درون و بیرون بدنه کار گذاشته شده بودند. پهلوه‌ای آن حدود ۸۵ سانتیمتر ضخامت داشتند که در ته کشتی به یک متر می‌رسیدند. تنها اشکال کشتی، موتور بخار یدکی کوچک آن بود که ۲۰۰ اسب بخار بیشتر قدرت نداشت. این کشتی در مجموع ۵۱۵ تن وزن داشت؛ طولش ۱۷۰ فوت (حدود ۵۱ متر) بود و عرضش هم به ۳۱ فوت (حدود ۱۰ متر) می‌رسید. اکنون کشتی

که نامش به «شهر نیویورک» تغییر کرده بود، قصد داشت راهی قطب جنوب شود.

کشتی «شهر نیویورک» در روز ۲۵ اوت ۱۹۲۸، با ۲۰۰ تن مواد و وسایل و ۳۳ نفر آماده بود که به همراه کشتی دوم راهی سفر دشوار خود به قطب جنوب گردد.

کشتی دوم «جلسی» نام داشت که سرعتش فقط هشت گره دریایی بود. البته بیرد نام این کشتی را نیز به «الئانور بولینگ» تغییر داد. این نخستین کشتی بود که به نوعی در داخل بدنه‌اش از فلز استفاده می‌شد تا بتواند یخ‌ها را درنورددیده و جلو برود. این دو کشتی مجموعاً ۲۸۵/۰۰۰ دلار خرج برداشته بودند. کار نهایی بر روی دو کشتی توسط «ویلیام تاد» به اتمام رسید. «الئانور بولینگ» ظرفیت ۳۰۰ تن داشت و ۲۸ نفر را با خود حمل می‌کرد. البته ۹۴ سگ و ۴۰ تن غذای سگ نیز از دیگر محتویات این کشتی به شمار می‌رفت.

خرید هواپیماها نیز بعد از آزمایشات فراوان صورت گرفت. یک هواپیمای سه موتوره فورد با قدرت مناسب می‌توانست گزینه‌ی خوبی برای سفر به قطب باشد. موتور «سایکلون» این هواپیما در جلوی آن کار گذاشته شده بود. چارلز ال. لارنس - رئیس کمپانی رایت - یک موتور ۵۲۵ اسب بخاری را جایگزین نمود تا قدرت آن دو چندان شود. دو موتور دیگر که در زیر بال‌ها قرار داشتند از نوع «Wright J-5» بودند که در سفرهای قاره‌ای مورد استفاده قرار می‌گرفتند. این موتورها هر کدام نه سیلندر داشتند و با قدرت ۲۲۰ اسب بخاری خود باعث می‌شدند تا هواپیما نزدیک به ۱۰۰۰ اسب بخار قدرت داشته باشد. این امر به هواپیما اجازه می‌داد تا به حداکثر سرعت ۱۲۲ متر بر ثانیه برسد. دو هواپیمای دیگر نیز به پشتیبانی و حمایت فورد خریداری شدند. یکی از آن‌ها فوکر بود با ۴۲۵ اسب بخار قدرت و دیگری هواپیمای بال تاشوی فیرچیلد. هواپیمای

تنها در قطب/ ۱۳

چهارمی نیز که توسط «جنرال ایرکرفت» ساخته شده بود، برای این سفر در نظر گرفته شد که ببرد آن را مناسب ندید.

«الثانور بولینگ» در روز هجدهم نوامبر به «داندین» رسید و بعد از توقف کوتاهی عازم «ولینگتون» شد تا به همراه تجهیزات و «سی.ای.لارسن» آنجا را ترک کند.

کشتی «شهر نیویورک» تا بیست و ششم نوامبر به «داندین» نرسید. پس از توقف در آنجا محموله‌ای که تأمین کننده‌ی امکانات یک سال بود را بار کشتی کردند. هواپیمای فیرچیلد نیز بر روی عرشه آن جا گرفت. «الثانور بولینگ» و «شهر نیویورک» در ساعت شش بامداد روز دوم نوامبر ۱۹۲۸، با محموله‌های سنگین خودشان «داندین» را ترک کرده و عازم قطب جنوب شدند. در مجموع ۲۹ نفر در کشتی «شهر نیویورک» و ۵۴ نفر در کشتی «الثانور بولینگ» جای گرفته بودند.

در آغاز سفر، هوا بسیار مساعد بود. اگر باد مناسب می‌وزید، کشتی «شهر نیویورک» می‌توانست هم از جریان باد و هم از قدرت بخار استفاده نماید. گاهی اوقات نیز که باد نمی‌وزید، «الثانور بولینگ» با طناب و زنجیر «شهر نیویورک» را می‌کشید. نخستین طوفان در روز ششم دسامبر گریبان‌گیر کشتی‌ها شد. خسارت چندانی در آن روز حاصل نگشت و فقط بادبان «شهر نیویورک» صدمه دید.

نخستین توده یخ در روز یکشنبه، نهم دسامبر مشاهده شد. سپس طوفان شدید برف آغاز شد و هوا مه آلود گشت و همین امر کار پیشروی کشتی‌ها را با مشکل روبرو ساخت. جزیره اسکات در همان روز نمایان گشت و در ساعت یازده صبح روز بعد، ۹۰ تن زغال سنگ به «شهر نیویورک» منتقل شد. «خلیج ولز» مملو از یخ بود. «شهر نیویورک» راهی یافت و خود را به ساحل

یخی رساند. بیرد، بالشن، پترسون، ووگان و والدو به همراه دو سگ از کشتی پایین آمدند تا منطقه‌ای مناسب را برای احداث پایگاه اصلی مشخص نمایند. بعد از چند روز جستجو، محل پایگاه در انتهای دریای یخی رُز و در قسمت غربی خلیج انتخاب گشت. این مکان هشت مایل با محل توقف کشتی‌ها فاصله داشت. در روز دوم ژانویه تخلیه کشتی‌ها آغاز شد و به کمک سگ‌ها، تمام وسایل به مکان جدید منتقل گشت. این پایگاه «لیتل آمریکا» نام داشت. کار حمل وسایل در غالب دو تیم صورت گرفت و در این مدت ۶۵۰ تن از مواد به پایگاه منتقل گشت. «شهر نیویورک» با موفقیت، یک هواپیما، ۱۲۰۰ گالن سوخت، ۷۵ تن ذغال سنگ، ۵۴ نفر، ۵۰ سگ و چندین تن مواد غذایی را حمل کرده بود.

دو ساختمان اصلی، شالوده «لیتل آمریکا» را تشکیل می‌دادند. البته چند سازه پیش ساخته نیز وجود داشت که برای مقاصد خاصی به کار می‌رفت. ساختمان اولی به عنوان کتابخانه، ایستگاه رادیویی و محل اقامت پزشکان، زمین‌شناسان، هواشناسان و فیزیک‌دانان مورد استفاده قرار می‌گرفت. ساختمان دوم مکان قرار گرفتن ادوات و ماشین آلات بود. یک ساختمان دیگر هم وجود داشت که برای آشپزی، خواب و محل ظهور عکس‌ها مورد استفاده قرار می‌گرفت. رصدخانه مغناطیسی و ایستگاه هواسنجی نیز ساخته شده بود. یک مکان دیگر هم برای هواپیماها در نظر گرفته شده بود که سقف داشت و سقف آن در برابر برف عایق شده بود. به خاطر جلوگیری از آتش سوزی، تمام ساختمان‌ها با فاصله از هم قرار داشت و توسط تونل برفی به هم مرتبط می‌شد.

بعد از رسیدن به پایگاه اصلی، «الانور بولینگ» راه بازگشت را پیش گرفت و در بیستم دسامبر به «داندین» رسید تا دومین محموله را به پایگاه حمل کند. این محموله شامل دو هواپیما، سگ‌های اضافه و ۷۵۰۰ گالن سوخت می‌شد.

هواپیمای فیرچیلد در روز چهاردهم ژانویه از کشتی پیاده شد و پس از اتصال